

3. søndag efter Trinitatis d. 2. juli 2017

Salmer:

12 Min sjæl du Herren love

448 Fyldt af glæde

Børnesang: Tillykke med din dåb

49 Ingen er så tryk i fare

594 Hør, min sjæl, den gode hyrdes stemme

217 Min Jesus lad mit hjerte få

492 Guds igenfødte, nylevende sjæle

Prædikentekst: **Lukasevangeliet 15,1-10:**

Alle toldere og syndere holdt sig nær til Jesus for at høre ham, og farisæerne og de skriftkloge gav ondt af sig og sagde: »Den mand tager imod syndere og spiser sammen med dem.« Men han fortalte dem denne lignelse: »Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet. Jeg siger jer: Sådant bliver der større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse. Eller hvis en kvinde har ti drakmer og taber én af dem, tænder hun så ikke et lys og fejer i huset og leder ivrigt, lige til hun finder den? Og når hun har fundet den, kalder hun sine veninder og nabokoner sammen og siger: Glæd jer med mig, for jeg har fundet den drakme, jeg havde tabt. Sådant, siger jeg jer, bliver der glæde hos Guds engle over én synder, som omvender sig.«

En af mine venner delte for nylig beretningen om en stor forhindring i hans proces med at skrive sit speciale på teologistudiet. En dag inden påske, hvor han var på vej ind på studiet for at skrive på specialet, gik en af broerne i København, Knippelsbro, op lige foran ham, og han måtte stå og vente på, at et skib sejlede under. Det skulle dog blive værre end det.

Da broen havde lagt sig, og han var kommet ind på læsesalen, syntes han, det var på tide at købe den nye Office-pakke til computeren. Det program havde nemlig online backup-funktion – han tænkte: ”jeg skulle nødtigt miste mit speciale en uge inden deadline.”

Men han blev ubehageligt overrasket. Backup-funktionen synkroniserede nemlig hans nuværende speciale med en tidligere version af specialet, og den sidste måneds intensive arbejde var væk.

Han ringede febrilsk til sin computerkloge storebror, som guidede ham gennem nogle løsningsmuligheder, men intet hjælp. En pige kom ud fra læsesalen, så ham sidde med tårer i øjnene og tilbød at bede sammen med ham. Og hans bror mindede ham om nogle linjer fra en kristen sang om, at Gud ikke har bragt ham så langt, bare for at lade ham sidde der og undre sig over meningen med sit liv og det hele.

Min vens storebror mente, at hvis Gud ville, at han skulle blive cand.theol., så skulle min ven nok gennemføre den opgave, som altså skulle afleveres otte dage senere. Nedtrykt gik min ven ud i byen og spiste en sen frokost, idet han begyndte at tænke: hvad skal jeg da også med den teolog-titel? Trods de opmuntrende ord, havde han tabt troen på, at han kunne genfinde den sidste måneds arbejde på specialet.

Sidst på eftermiddagen kom han tilbage på læsesalen, helt nede i kulkælderen. Han satte sig, åbnede computeren og - dér var hans speciale, i fuld længde som før denne skæbnesvangre onsdag!!

Han kan ikke forklare, hvordan det skete, men han takkede Gud for, at han fandt sit speciale i fuld længde igen.

I kan nok levende forestille jer hans glæde, da han opdagede sit genfundne speciale. Han troede det var tabt, var helt nedtrykt, men da han var mest nede, fandt han det. Og da specialet var velafleveret nogle dage senere, delte han så sin historie med sine venner for at de kunne glæde sig sammen med ham.

Vi hører i dag Jesus fortælle to lignelser, som minder meget om min vens historie. Den første historie er om en hyrde, som går ud for at finde det ene får, som er blevet væk, og lader de 99 blive i ødemarken. Og når han har fundet det ene får, så hvisker han nok til det ”Du er min”, lægger det op på sine skuldre og bærer det hjem. Og når han kommer hjem, deler han sin glæde med sine venner og naboer. Det får, han troede var mistet, har han nu fundet igen.

Den anden historie er om en kvinde, som har ti drakmer og taber en af dem. En drakme var en mønt, som svarede til en dagløn, så det var en god sum penge. Måske ville det svare til 1000 kr. i dag. Det er i hvert fald en sum penge, som man vil gøre noget for at lede efter. Og kvinden leder grundigt. Hun tænder et lys, så hun bedre kan se ud i alle hjørner. Hun fejer i huset, så hun ikke risikerer at overse mønten blandt støvnullermænd og sand fra tømte sandaler. Hun leder ivrigt, lige indtil hun finder den. Også hun kalder sine veninder og nabokoner sammen for at glæde sig med hende over, at hun har fundet det, som hun havde tabt og mistet.

Jesus fortæller de to historier, og den næste historie, lignelsen om den fortabte søn, for at forklare farisæerne og de skriftkloge, hvorfor han spiser sammen med toldere og syndere. Gud elsker det enkelte menneske. Gud elsker det, som er udstødt af samfundet og fortabt, og vil gøre alt for at lede efter det, og drage det hjem til sig. Derfor spiser Jesus sammen med dem, som den religiøse elite - dem som havde deres tro på det tørre - synes er fortabte; nogle man skal holde sig fra. Toldere og syndere.

Toldere og syndere. Det er et ofte brugt ordpar i Bibelen. Vi har ikke så mange toldere i dag. Vi tænker måske på toldere ved grænsen og i lufthavnen, når vi hører ordet. Men det skal nok nærmere forstås som skatteindsamlere. Måske kan man kalde dem skattefolk. Med alle SKAT's skandaler er det måske ikke det allermost attraktive job i dag at være ansat i SKAT. Og de fleste af os betaler vel vores skat med en blanding af glæde og forundring over, hvor høj skatteprocenten egentlig er. Men alligevel er det i dagens Danmark et helt normalt arbejde at være ansat i SKAT.

På Jesu tid var toldere ofte jøder, som arbejdede for den romerske besættelsesmagt med at inddrive penge. Ofte var de lokale folk, for det var godt at have et lokalt kendskab til hvem, som havde penge, der skulle beskattes og fortoldes. Tolderne arbejdede sammen med ikke-jøder, hedninger, og de arbejdede også ofte på den jødiske helligdag, sabbatten. Og når de så ovenikøbet ret tit stak lidt ekstra penge til side til sig selv, så er forståeligt, at de var foragtede og hadede af mange jøder. Og så syndere. Det er nok heller ikke det mest populære eller brugte ord i dag. Jo, vi taler om det i kirken, og det er en del af vores tro, at vi selv er tilgivne syndere. Men det bliver ikke så ofte brugt til at betegne andre mennesker eller bestemte grupper i samfundet, som det gjorde på Jesu tid, eller måske bare for 100 år siden.

Så lad os lave et lille tankeeksperiment. Hvem er tolderne og synderne i dag? Hvilke grupperinger er udstødte og forhadte i brede dele af samfundet? Ja, du kan jo selv tænke dine tanker, men umiddelbart dukker grupper som pædofile, dyremishandlere og terrorister op i mine tanker. En noget blandet gruppe, må man sige.

Når Jesus spiste med tolderne og synderne, så ville det i dag nok svare til, at han mødtes med de pædofile, dyremishandlerne og terroristerne for at spise med dem. For om muligt at drage dem nærmere til Gud. Fortælle dem om den Gud, som har sendt sin søn til jord for at have fællesskab med *alle* slags mennesker og for at drage *alle* slags mennesker til sig. Dem, som er velansete af brede kredse i samfundet og dem, som er udstødte af samfundet.

For også de udstødte grupper skal have muligheden for at høre om Guds kærlighed, og måske er de endda indimellem mere modtagelige end dem, end os?, som har vores tro og liv på det tørre.

Og nu vi er ved tankeeksperimenterne. Måske ville Jesus have fortalt lignelserne anderledes i dag. På Jesu tid var det vigtigt at være en del af gruppen, sin familie, sin klan, sin flok, sin etniske gruppering. I dag skal vi i langt højere grad være unikke. Det er et ideal at være et enestående menneske. Et menneske, som står ene. Vi skal adskille os fra de andre, vi skal finde det, vi er gode til, den kerne, som vores forældre, Gud og vores omgivelser har lagt ned i os, og så skal vi udleve det. Det er ikke et ideal eller godt at være blandt de 99 i flokken. Det kan måske være trygt og godt, men det er ikke det, vi er skabt til. Altså ifølge tidens og kulturens dominerende tanke.

Så i dag ville der nok være langt mere end det ene får, som løb væk. Måske ville det være 20, 50 eller 99 får, som løb ud for at realisere sig selv, for at finde sig selv. Granske dybt i sit sind og sine evner og sit talent for at opdage, hvem det virkelig er skabt til at være.

Hyrden ville komme på overarbejde, når han skulle løbe ud for at finde alle de får, som er faret vild i deres forsøg på at finde sig selv.

Så lignelsen har noget at sige til os i dag. Uanset om vi som farisæerne og de skriftkloge er til det trygge og velkendte og tænker, at vi er en del af flokken. Vi har vores liv og tro på det tørre og nok i

os selv og der, hvor vi er. Eller om vi er et af de bortløbne får, som er brudt ud for at udleve vores håb og drømme om et godt og spændende liv.

Alle har vi det til fælles, at vi har brug for at blive fundet.

Vi skal ikke have nok i os selv, og gemme os bag alt det i vores liv, som lykkes og som måske på overfladen ser vellykket ud, som farisæerne og de skriftkloge gjorde.

Vi skal heller ikke finde os selv, som de udfarende får og mennesker gør i deres jagt på det ene-stående og unikke liv.

Men vi skal alle blive fundet.

Måske har I hørt historier om børn, som leger gemmeleg, og dem, som står for at finde de gemte, de kommer lige pludselig på andre tanker. De begynder at lege en anden leg, og så er der et barn, som stadig leger gemmeleg og derfor sidder godt gemt i lang tid og bare venter på at blive fundet. Eller det kunne måske endda være med en voksen i finder-rollen, og den voksne blev så lige forstyrret af et telefonopkald eller blev på mærkværdig vis grebet af at rydde op i garagen.

Det er ikke rart ikke at blive fundet.

Men vi behøver ikke frygte, at Gud ikke finder os. Det gør han. Lige meget hvor godt, vi har gemt os og hvor vild, vi er faret. Gud kender os, og Gud kender alle vores veje og vildveje.

Gud glæder sig hver eneste gang, et menneske bliver fundet. For Gud ønsker inderligt, at alle skal blive fundet. Hvert eneste menneske, som ikke kender Gud og ikke tilhører ham, er det enormt vigtigt for Gud at finde. Mere vigtigt end at finde et speciale, man troede man havde mistet. Mere vigtigt end at finde en dagløn på 1000 kr., man har tabt et sted derhjemme. Mere vigtigt end at en jordisk hyrde finder et af sine bortløbne får.

For Gud var det så vigtigt at finde os alle, at han sendte sin søn til jord. Jesu liv på jord er én lang søgen efter mennesker. Nogle kom til ham, andre kom han til. Jesus sad til bords med de vigtige og velhavende og han spiste med tolderne og synderne, de udstødte og foragtede. Jesus ville finde alle. Jesus ville drage alle til sig. Alle skulle have muligheden for at høre om Guds tilbud om radikal tilgivelse, nådig genoprettelse og kærligt fællesskab.

Og tilsvarende i dag. Nu er det kirken, fællesskabet af Jesu efterfølgere, som skal i sving. Lignelsen rummer derfor også en opfordring. En opfordring til at gå ud til samfundets udstødte, for om muligt at øge sandsynligheden for, at de bliver fundet af Gud.

For et af Guds redskaber til at finde de fortabte og drage dem til ham er netop disciplenes, kirkens, vores, omsorgsfulde kærlighed til mennesker af alle slags.

Derfor skal vi være ganske ivrige efter at være sammen med alle slags mennesker. Gud ønsker at tilgive alle, Gud ønsker at finde alle, Gud ønsker at bære alle hjem til sig.

Gud er ikke kun de velstillede Gud, de vises Gud eller en Gud for dem, som selv søger efter Gud. Gud er Gud for alle, og alle skal høre om ham, og ofte vil det være de udstødte, som lytter mest til budskabet om den Gud, som satsede alt på at bringe mennesker hjem til sig.

Gud ser potentialet og muligheden i den enkelte. Ikke potentialet og muligheden for at kunne blive unik og enestående og noget særligt i menneskers øjne. Men muligheden for at den enkelte vil lade sig finde af ham, og hos Gud vække den glæde og kærlighed, som andre mennesker ikke altid viser dem.

I forhold til Gud er vi netop alle lige. Ingen af os har noget fortrin frem for andre. Alle må vi lade os finde. Lige der hvor vi er. Om det så er i den sikre og trygge flok, hvor vi har nok i os selv. Eller om det er som et bortløbet og forpjuget menneske, forladt og foragtet af andre.

Gud finder os. Og han glæder sig, når vi lader os finde og lader ham bære os hjem. Lader ham forvandle os fra selvstændige og veletablerede borgere eller fra udstødte og foragtede udskud til elskede og dyrebare børn i hans rige. For vi er hans, og mens han bærer os, hvisker han til os ”Du er min”.